

מסכת בבא בתרא

פרק ד משנה ט

אבל לא מכר לא את האבנים שאינן לצרכה, ולא את הקנים
שבכרם שאינן לצרכו, ולא את התבואה שהיא תלושה מן
הקרקע. בזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכה, הרי כלן
מכורין. בין כך ובין כך, לא מכר לא את מחצת הקנים שהיא
בית רבע, ולא את השומרה שהיא עשויה בטיט, ולא את
החרוב המרכב, ולא את סדן הנשקמה, ולא את הבור, ולא את
הגת, ולא את השוכה, בין חרבין בין ישובין. וצריך לקח לו
דרך, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, אינו צריך. ומודה
רבי עקיבא, בזמן שאמר לו חוץ מאלו, שאינו צריך לקח לו
דרך. מכרן לאחר, רבי עקיבא אומר, אינו צריך לקח לו דרך.
וחכמים אומרים, צריך לקח לו דרך. במה דברים אמורים,
במוכר. אבל פנותו מתנה, נותן את כלם. האחין שחלקו, זכו
בשדה, זכו בכלם. המחזיק בנכסי הגר, המחזיק בשדה, המחזיק

בְּכֵלָם. הַמְקֻדֵּשׁ אֶת הַשְּׁדָה, הַקֻּדֵּשׁ אֶת כָּלָם. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר, הַמְקֻדֵּשׁ אֶת הַשְּׁדָה, לֹא הַקֻּדֵּשׁ אֶלָּא אֶת הַחֲרוּב
הַמְּרֻכָּב וְאֶת סֵדֶן הַשְּׁקֵמָה: